

Arrest

nr. 119 366 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana en bent u Albanees staatsburger.

Op 12 maart 1998 vroeg u samen met uw echtgenoot L.L. een eerste maal in België asiel aan. Hierin werd op 2 juli 1998 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

μU keerde hierop samen met uw echtgenoot naar Albanië terug.

Op 29 juni 2005 overleed uw echtgenoot.

Uw schoonfamilie stelde u toen voor de volgende keuze: ofwel zorgde u voor uw twee kinderen en kon u bijgevolg niet hertrouwen, ofwel liet u de kinderen bij de schoonfamilie en kon u uw eigen leven leiden.

U koos voor uw kinderen.

Op 6 oktober 2007 begon u een relatie met Y. – hij werd ook N. genoemd – T.. Aanvankelijk verliep jullie verstandhouding erg goed. Jullie woonden zelfs een tijdje samen.

Toen hij in april 2010 enkele weken in de gevangenis zat nadat hij een misdaad gepleegd had, bezocht u hem.

Zijn huwelijksaanzoeken wees u echter af.

Y.T. wenste absoluut te trouwen en had een kinderwens.

Daarom begon hij in 2010 een relatie met een andere vrouw met wie hij in juli 2010 in het huwelijksbootje stapte.

Een maand daarvoor kondigde u hem aan dat u, gelet op het nakende huwelijk, een punt wilde zetten achter jullie relatie. Hij wilde echter niet scheiden van u.

In de discussie die daarop volgde werd u door Y.T., die uitinnig van woede was, geslagen.

U diende toen geen klacht in bij de politie, omdat u nog steeds van hem hield.

Ondanks dit geweldincident en ondanks Y.T.'s huwelijk bleven jullie elkaar bijna dagelijks zien.

Jullie maakten wel af en toe ruzie en op 5 januari 2011 liep de discussie opnieuw uit de hand. U hield aan het dispuut een gebroken vinger over.

Desondanks diende u opnieuw geen klacht in bij de politie.

De situatie liep echter meer en meer uit de hand.

Op 6 april 2012 was u met een vriendin op stap toen u toevallig Y.T. in het gezelschap van twee vrouwen ontmoette. Jullie groetten elkaar en Y.T. stelde u voor om aan zijn tafel aan te schuiven.

U weigerde echter en daarop vroeg hij aan de buitenwipper om u buiten te zetten. Uw vriendin was kwaad en bij het buitengaan riep ze dat Y.T. een psychopaat was. Y.T. werd daarop woedend en trok aan het haar van uw vriendin en nam uw handtas met de sleutels van uw wagen af.

Daarop trok u naar het politiestation drie. Daar werd u doorverwezen naar het politiestation één, waar u over hetgeen gebeurd was met Y.T. vertelde. Intussen was Y.T. spontaan aangekomen en gooide in het politiebureau uw sleutels en uw handtas tegen uw gezicht. Hij vertrok daarop. Gezien er geen politie-inspecteur aanwezig was om u te ondervragen, werd u gezegd dat u de volgende morgen moest terugkomen om een verklaring af te leggen. Tijdens uw wandeling naar huis kwam u Y.T. opnieuw tegen. Opnieuw gebruikte hij in de daaropvolgende discussie geweld.

U belde het noodnummer van de politie en de politie kwam ter plaatse. U werd door de patrouille naar het politiekantoor gebracht waar u bij inspecteur E. een verklaring kon afleggen. De politie gaf u mee dat u uw verwondingen moest laten vaststellen bij een wetsdokter.

Na twee dagen werden u en Y.T. bij de politie opgeroepen. U gaf aan dat, indien Y.T. bereid zou blijken om u niet meer lastig te vallen, u uw klacht on hold wenste te zetten.

Tot 16 juni 2012 deed hij dan ook niet meer lastig.

Op 16 juni 2012 was u opnieuw met een vriendin op stap toen u Y.T. op café ontmoette. Aanvankelijk verliep het contact goed. Op het einde van de avond stelde Y.T. voor om u en uw vriendin naar huis te voeren. Onderweg maakten jullie echter ruzie – Y.T. wilde immers jullie relatie verder zetten, maar u stond hiervoor niet open – en er vielen enkele rake klappen. U sprong uit de auto, maar hij sleurde u opnieuw in de wagen. Eenmaal bij u thuis aangekomen trok hij u met geweld uit zijn auto. Hij gooide u op de grond en bewerkte u met zijn schoenen. Hij maakte tevens uw telefoon stuk uit schrik dat u de politie zou bellen.

U ging uw huis binnen en belde er het noodnummer van de politie. Er werd u gevraagd om u de volgende morgen om 8 uur op het politiecommissariaat te melden.

Intussen ontving u voortdurend sms'en van Y.T. die smeekte om geen klacht tegen hem in te dienen. Gezien u de volgende dag teveel pijn had, ging u zelf niet naar de politie, maar liet u een politieagent bij u thuis komen.

Die verwees u door naar een wetsdokter die dezelfde dag nog de nodige vaststellingen deed.

Daarop trok u naar het politiekantoor waar u een proces-verbaal liet opstellen.

Sindsdien belde het politiekantoor u af en toe op om te verifiëren of alles rustig geworden was en om te melden dat de zaak naar het parket was doorgestuurd.

Toen Y.T. uw klacht vernam, stuurde hij zijn oudste broer en enkele gemeenschappelijke vrienden. Ze vroegen u uw klacht in te trekken. Via sms smeekte ook hijzelf u meermaals om uw klacht in te trekken; soms gebruikte hij hierbij dreigende taal.

In de dagen volgend op uw klacht werd er af en toe schade aangebracht aan uw wagen. U meldde dit aan Y.T.'s broer en aan de politie. Y.T.'s broer confronteerde Y.T. met uw aantijgingen waarop Y.T. bekende.

Hij herhaalde tevens zijn bekentenissen in het bijzijn van de politie. Of de politie-inspecteur deze bekentenissen aan het dossier tegen Y.T. bij het parket had toegevoegd, kon u niet zeggen. Wel betaalde Y.T. na bemiddeling door zijn broer de aan uw wagen toegebrachte schade.

Ook nam hij nog een keer uw sleutels af waarop u naar het noodnummer van de politie belde en de politie ter plaatse kwam.

Eind oktober 2012 ontvingen u en Y.T. een uitnodiging van de procureur. De procureur vroeg u of u nog werd lastiggevalen. Gezien Y.T. de schade vergoed had en u de weken ervoor niet lastiggevalen had, antwoordde u ontkennend.

De procureur vroeg u daarop of u de zaak wenste verder te zetten. Gezien u vreesde dat Y.T. als handelaar mogelijks de zaak zou kunnen beïnvloeden, gezien u wilde vermijden dat uw ouders uw problemen zouden te weten komen en gezien u een alleenstaande vrouw was, besloot u dat het beter was dat u de zaak daarbij zou laten. Nochtans had u geen enkele concrete indicatie van eventuele corruptie.

De maanden erna had u geen last meer van Y.T..

Na Nieuwjaar 2013 kwam Y.T. evenwel bij u langs. Hij was dronken en viel u lastig. Hij nam nog uw telefoon af en vertrok.

U verwittigde daarop wederom het noodnummer van de politie. Gezien Y.T. vertrokken was, gaf uw gesprekspartner bij de politie u de raad om bij de vlakbij gelegen politiestation klacht in te dienen. Daarop vertrok u naar de politie, maar onderweg kwam u Y.T. tegen die u beloofde u niet meer lastig te vallen. Hij gaf uw gsm terug.

Uiteindelijk diende u geen klacht in.

In mei 2013 begon u te werken in een casino waarvan Y.T. even later mede-eigenaar werd. Aanvankelijk verliep de samenwerking vlekkeloos.

Op het einde van juni 2013 vond er echter opnieuw, dit maal in het casino, een geweldincident plaats. Op vraag van de andere mede-eigenaar van het casino diende u geen klacht in; u was ook beschaamd omwille van uw vele vragen om hulp bij de politie.

Vanaf eind augustus 2013 stapelden zich de incidenten op. Zo was u eens op café met een vriendin en beledigde hij u publiekelijk. U diende geen klacht in.

Begin september 2013 ging u uit met een vriendin en een ex-collega toen u Y.T. plots in een café tegen het lijf liep. Hij viel jullie lastig en sloeg u. Met zijn autosleutels porde hij in uw ribben en ook tegen uw vriendin gebruikte hij geweld. Hij was gewapend.

Jullie slaagden erin te ontkomen en de bodyguards van het café verwittigden de politie die ter plaatse kwam.

Na dit incident en na de interventie van de politie werd u niet gecontacteerd door de politie; twee weken later zou u begrijpen dat er hoogstwaarschijnlijk corruptie mee gemoeid was.

Uit eigen beweging gingen noch u noch uw vriendin naar de politie.

De weken daarop kreeg u enkele telefoontjes van Y.T..

Op 20 september 2013 ging u opnieuw uit en ontmoette u wederom Y.T.. Opnieuw liep de situatie uit de hand en alweer werd u met veel geweld aangepakt.

U slaagde erin het noodnummer van de politie in te toetsen en een snelle interventiedienst kwam ter plaatse. Ze bracht u naar het ziekenhuis waar een dokter u onderzocht. Daarna werd u naar een politiestation gebracht waar de inspecteur L.F. uw verklaring noteerde. U tekende het pv af, maar kreeg geen kopie. De dag erop moest u langs bij een wetsdokter. Die dag kreeg u een oproep van het noodnummer 129. De politie-agent die u opbelde informeerde naar uw toestand en vroeg u te ontmoeten. Hoewel u aanvankelijk weigerde, ontmoette u hem uiteindelijk toch. Hij was erg geïnteresseerd in uw toestand. Zijn interesse wekte evenwel uw argwaan op; u dacht dat hij uitgestuurd was door Y.T. om te weten wat u allemaal zou ondernemen.

Op maandag 23 september 2013 ging u samen met uw buurvrouw opnieuw naar de politiestation om er een kopie te vragen van uw verklaringen. U kreeg van de agent L.F. een document met enkele verklaringen die helemaal niet overeenstemden met de verklaringen die u had afgelegd. Daarop verhoef uw buurvrouw haar stem en eiste de chef te zien. Na een poosje kwam de chef en jullie legden alles uit. Nadat de commissaris enkele telefoontjes gepleegd had, bleek dat E., de politie-inspecteur die uw dossier goed kende, bij L.F. was tussengekomen om het pv te manipuleren. E. werd ter plaatse geroepen en toen legde hij ook het incident van twee weken eerder uit aan zijn chef. De commissaris reageerde daarop dat Y.T. toen gearresteerd had moeten worden. De commissaris, die ter goeder trouw was, eiste daarop van E. en L.F. dat er een nieuwe verklaring van u afgenomen zou worden, hetgeen ook gebeurde. Hij beloofde ook een arrestatiebevel uit te vaardigen. U zou eveneens politiebescerming krijgen.

Toen u naar buiten ging, stond Y.T. u op te wachten. Hij beledigde en bedreigde u. Even later kwam P., een politieagent, langs. U en uw buurvrouw deden hem verslag van hetgeen gebeurd was. Toen P. vernam dat E. zich bezighield met uw zaak, zei hij u dat hij E. en Y.T. samen gezien had.

Uit de samenloop van omstandigheden leidde u af dat E. en L.F. corrupt waren.

Op aanraden van uw vriendinnen besloot u geen gebruik te maken van de politiebescerming en het land te verlaten, aangezien u geen vertrouwen meer had in de politie.

U haalde uw kinderen van school en kocht de nodige vliegtuigtickets.

U vroeg op 30 september 2013 asiel aan in België.

Via vriendinnen vernam u dat Y.T. nog naar u geïnformeerd had en dat hij wist dat u in Italië geweest was. U vernam tevens dat Y.T. nog steeds op vrije voeten was, maar dat uw dossier doorgestuurd was naar het parket. U vermoedde dat Y.T. berecht zou worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten van uw twee kinderen, een attest ter staving van uw gezinssamenstelling, de geboorteakte van uw in België geboren dochter, de overlijdensakte van uw echtgenoot en het proces-verbaal d.d. 21 september 2013.

Na uw tweede gehoor maakte u nog twee foto's over waarop u met een man te zien bent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u slechts heel weinig bewijsstukken neerlegde van de door u beweerde problemen met Y.T..

U beweerde nochtans sinds 2010 op regelmatige basis door uw (ex-)partner Y.T. te zijn lastig gevallen. U werd daarbij heel vaak zwaar aangepakt waardoor u zich meermaals genoodzaakt zag klacht in te dienen bij de politie en zich medisch te laten verzorgen.

In deze context is het bijzonder merkwaardig dat u slechts één proces-verbaal daterend van enkele dagen voor uw vertrek uit Albanië kon neerleggen.

Andere bewijsstukken, zoals eerdere processen-verbaal, convocaties van de procureur, verslagen van de wetsdokter en andere medische stukken kon u niet neerleggen.

U beweerde weliswaar dat u geen andere bewijzen meer had, onder meer omdat u verschillende bewijsstukken had weggegooid (CGVS, p. 35).

Dit is echter geen afdoende uitleg hiervoor.

Bij uw tweede gehoor werd u immers gevraagd om via uw contacten, onder meer bij de politie, alsnog dergelijke bewijsstukken te verzamelen. U kreeg hiervoor vijf dagen de tijd (CGVS, p. 35). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u vooralsnog, hoewel de termijn reeds verstreken is, nagelaten heeft dergelijke bewijsstukken neer te leggen.

U heeft evenmin een afdoende uitleg gegeven aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan.

Door het ontbreken van dergelijke bewijsstukken kan enigszins getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde jarenlange problemen met Y.T..

Hoe dan ook zijn de problemen met Y.T. die u jarenlang stalkte – u had met niemand anders last – van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard waarbij u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van deze problemen geen of onvoldoende kon rekenen op de in Albanië beschikbare beschermingsmaatregelen.

Betreffende uw problemen vóór september 2013 blijkt immers vooreerst dat u naar aanleiding van een incident met Y.T. in april 2012 bij de politie klacht kon indienen.

Hoewel uw verklaring 's nachts niet werd opgetekend omdat er geen politie-inspecteur aanwezig was om deze op te nemen, werd er 's morgens om acht uur wel degelijk een proces-verbaal opgemaakt. U werd tevens doorverwezen naar de wetsdokter die de nodige vaststellingen moest doen. Twee dagen later werden zowel u als Y.T. opgeroepen voor verhoor.

Naar aanleiding van dit verhoor besliste u zelf uw klacht on hold te zetten (CGVS, p. 12-13).

Ook naar aanleiding van het incident in de nacht van 16 juni 2012 kon u de volgende morgen om 8 uur klacht indienen bij de dichtstbijzijnde politiepost. Er werd opnieuw een proces-verbaal van uw verklaringen opgemaakt en u werd opnieuw doorverwezen naar de wetsdokter. Toen Y.T. later uw auto beschadigde, kon u opnieuw bij een politie-inspecteur terecht bij wie Y.T. uiteindelijk de beschadiging van uw voertuig opbiechtte. De politie zond het dossier door naar het parket. U en Y.T. werden door de procureur voor verhoor opgeroepen.

Gezien Y.T. u al een tijdje niet meer lastig gevallen had, besloot u na overleg met de procureur uw klacht in te trekken.

U gaf weliswaar aan dat u vreesde dat Y.T. als zakenman smeergeld zou kunnen inzetten; u had echter geen enkele concrete aanwijzing dat hij dit gedaan heeft noch dat de procureur corrupt zou zijn (CGVS, p. 13-18).

Naar aanleiding van de incidenten voor april 2012 en tussen januari 2013 en eind augustus 2013 diende u nooit formeel klacht bij de politie in.

In januari 2013 belde u weliswaar naar het noodnummer van de politie, maar toen u vertelde dat Y.T. al vertrokken was, weigerde de politie ter plaatse te komen: u moest zich persoonlijk tot de dichtstbijzijnde politiepost wenden, hetgeen u naliet te doen.

Bij het incident van juni 2013 diende u evenmin klacht in, onder meer omdat uw baas u dit afraadde en omdat u beschaamd was aangezien u al regelmatig de politie gecontacteerd had (CGVS, p. 19-23).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook nergens dat de Albanese politie en justitie uw problemen tot eind augustus 2013 onvoldoende ernstig zouden genomen hebben, integendeel. Y.T. werd weliswaar tot eind augustus 2013 nooit veroordeeld, maar dit is voornamelijk te wijten aan het feit dat u hetzij uw klacht on hold zette of introk, hetzij geen klacht indiende. Indien u nalaat klacht in te dienen of indien u na het indienen van een klacht deze klacht opnieuw intrekt, kunnen de autoriteiten logischerwijs echter niet gepast optreden.

Betreffende de incidenten in de loop van september 2013 blijkt uit uw verklaringen dat u na het incident van begin september 2013 zelf de politie niet verwittigde, maar dat de bodyguards van het café waar u zich bevond de politie op de hoogte brachten. Hierna de politie ter plaatse kwam. U was toen al vertrokken. De politie ondervroeg uw ex-collega, met wie u samen een glas had gedronken, maar sindsdien ondernam de politie geen enkele actie tegen Y.T..

U vermoedde dan ook corruptie (CGVS, p. 25).

Ook toen u klacht indiende op 21 september 2013 ondernam de politie niet de nodige actie. Dit bleek immers duidelijk toen u twee dagen later, i.e. op 23 september 2013, een kopie van uw verklaring d.d. 21 september 2013 vroeg: de verklaring opgenomen in het pv van 21 september 2013 stemde geenszins overeen met de toen door u afgelegde verklaringen. Toen u eiste om de politiechef te spreken, kon u uiteindelijk toch een pv laten opstellen met uw juiste verklaringen.

U ging er dan ook van uit dat Y.T. één of meerdere politiefunctionarissen had omgekocht (CGVS, p. 30-33).

U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u ondanks de door u vermoede corruptie naar aanleiding van de door u aangehaalde feiten in september 2013 onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië zou hebben.

Vooreerst bevestigde u dat niet alle politieagenten in Tirana corrupt zijn; u gaf ook aan dat de politiechef, die ervoor zorgde dat uw klacht uiteindelijk correct was genoteerd, een goede politieman was (CGVS, p. 25; p. 35).

Dat de Albanese politie ondanks dat er zich een aantal rotte appels in haar gelederen vertoeven in haar geheel niet slecht functioneert, blijkt tevens uit het feit dat de politie – nadat u corruptie had vastgesteld – wel degelijk de nodige maatregelen ten aanzien van u nam: u werd effectieve politiebescherming beloofd (die u afsloeg omdat u besloten had naar België te komen) en er werd onmiddellijk een aanhoudingsbevel tegen Y.T. uitgevaardigd.

U vernam intussen in België dat de politie het dossier aan het parket heeft overgemaakt en u veronderstelde dan ook dat er daadwerkelijk een proces zou volgen en dat Y.T. veroordeeld zou worden. U bevestigde dat, hoewel Y.T. nog steeds niet was gearresteerd, de Albanese politie haar werk gedaan had nadat u actie had geëist (CGVS, p. 31-33).

U veronderstelde weliswaar dat Y.T. slechts een beperkte straf zou krijgen, aangezien hij eerder in 2010 voor een door hem gepleegde moord slechts enkele weken in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 33).

Dit is echter een blote bewering die u geenszins aannemelijk heeft weten te maken, aangezien u van de door Y.T. gepleegde moord geen enkel begin van bewijs kon aandragen.

Nochtans zou er over deze moord in de (gesproken) pers zijn gesproken (CGVS, p. 9) en kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat indien een moord op televisie ter sprake komt er ook in de geschreven pers artikelen over geschreven worden.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië meerdere mogelijkheden zijn om naar aanleiding van een onvoldoende optreden van de politie, onder meer bij corruptie en het niet registreren van een klacht, tegen de politie klacht in te dienen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Zo kan er onder meer bij de Ombudsman klacht ingediend worden. U diende echter naar aanleiding van de door u ontdekte corruptie geen klacht in tegen de corrupte politiefunctionarissen. U meldde de vastgestelde corruptie evenmin bij de Albanese Ombudsman (CGVS, p. 34).

Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat wat betreft huiselijk geweld/geweld tegen vrouwen zich in Albanië op wetgevend vlak positieve ontwikkelingen voordeden. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld, werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht en werden educatieve campagnes gevoerd om de negatieve sociale opvattingen over vrouwen te veranderen. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat u als slachtoffer van geweld door uw (ex-)partner terecht kan bij verschillende, door u nooit gecontacteerde (CGVS, p. 34), organisaties. Zo is er in Albanië onder meer een NGO-netwerk actief, genaamd Network against Gender-Based Violence and Trafficking, dat voorziet in directe en indirecte hulp aan vrouwen die slachtoffer werden van (seksueel) misbruik, en

houdt de organisatie Shelter for Abused Women and Girls zich bezig met de opvang van slachtoffers van huiselijk geweld, verkrachting of anderzins misbruiken ten aanzien van vrouwen. Voorts wordt er sinds 1997 door de Women's Bar Association, een project van de Women Lawyer's Association, juridische steun en juridisch advies verleend aan vrouwen in zwakke posities. Daarenboven is er in Tirana een vrouwenorganisatie actief, met name Counselling Centre for Women and Girls. Eveneens bestaat er een hulplijn voor slachtoffers van huiselijk geweld/geweld tegen vrouwen. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld/geweld tegen vrouwen, waarmee één op drie vrouwen in Albanië zou geconfronteerd worden, blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal vrouwenorganisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk.

Hieruit blijkt duidelijk dat huiselijk geweld/geweld tegen vrouwen binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien.

Ik meen dan ook dat er in Albanië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat de voor u in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden ontoereikend zouden zijn.

Internationale bescherming kan nochtans slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier niet ter discussie.

Ook aan uw relatie met Y.T. en uw problemen met hem wordt niet meteen getwijfeld. Dit doet echter geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden had.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 december 2013 (zie p. 4) een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de commissaris-generaal haar ten laste legt dat zij onvoldoende schriftelijke bewijsstukken bijbrengt van haar problemen met Y.T., legt verzoekster uit dat zij sinds het jaar 2010, na de breuk met voormelde, regelmatig door hem werd lastig gevallen wat leidde tot bedreigingen en zelfs verwondingen, maar dat zij in een beginstadium nog hoopte dat deze problemen van zelf zouden overgaan en zij, na bemiddeling van de broer van Y.T. en na periodes dat het kalmer was, besliste haar klacht bij de Politie "on hold" te zetten of haar klacht voor het Parket volledig te laten vallen.

Volgens haar kan het haar niet kwalijk genomen worden dat zij in eerste instantie hoopte op een oplossing zonder tussenkomst van de politiediensten of het parket en om die reden niet alle bewijsstukken heeft bijgehouden.

Zij wijst erop dat zij recentelijk een medisch attest kon bekomen -dat zij als bijlage 3 bij haar verzoekschrift voegt- omtrent de door haar op 24 september 2013 opgelopen verwondingen die werden vastgesteld op vraag van de politie naar aanleiding van de klacht die zij had neergelegd.

Zij voert ook aan dat de stelling in de bestreden beslissing dat haar problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn, irrelevant is wanneer zij zich baseert op het gegeven dat zij *in casu* op geen of geen voldoende bescherming kon rekenen van de Albanese autoriteiten.

Het feit dat zij in het jaar 1998 een eerste maal asiel heeft aangevraagd in België mag volgens haar geen enkele invloed hebben op de huidige asielprocedure, gezien haar actuele problemen van een totaal andere aard zijn.

Zij werpt ook op dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze haar risicoprofiel van een alleenstaande vrouw met twee kinderen binnen de Albanese samenleving heeft onderzocht. Zij verklaart dat zij hierdoor op weinig steun kan rekenen van haar eigen autoriteiten en wijst ook op *“het prangend probleem van de corruptie”* binnen het gerechtelijke en politieapparaat in Albanië. Zij voegt eraan toe dat zij zelf corruptie heeft vastgesteld bij de opname van haar verklaringen. Volgens haar blijft de commissaris-generaal ook *“absoluut in gebreke”* om het feilloze karakter van de politie- en gerechtsdiensten in Albanië aan te tonen. Zij herhaalt dat corruptie op verschillende niveaus aanwezig is in de Albanese samenleving en zij, gezien het verleden en de connecties van Y. T., voor hem terecht een vrees koesterde.

De commissaris-generaal is volgens haar onredelijk wanneer hij stelt dat zij verdere informatie zou moeten kunnen geven over het gerechtelijk verleden van Y.T..

Verder blijft de commissaris-generaal volgens haar ook in gebreke om in te gaan op de werkelijke problematiek van geweld gepleegd op vrouwen in Albanië *“alhoewel een aantal theoretische initiatieven door de overheid in dat kader werden genomen zonder bijzondere uitwerking”*. Het feit dat een NGO-netwerk aanwezig is, betekent volgens haar nog niet betekent dat elke vrouw er toegang toe heeft of dat de acties daadwerkelijk effect hebben.

Zij stelt onder verwijzing naar een website dat geweld tegen vrouwen, ook binnen het gezin, nog altijd bestaat en het slechte functioneren van het politieapparaat, gekoppeld aan de geringe belangstelling voor deze problematiek, tot gevolg heeft dat het meeste geweld niet aangegeven wordt.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te willen hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek; in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een *“Nieuw medisch attest”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeksters problemen met Y.T. van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn waarbij verzoekster ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daarvoor niet of niet voldoende, kon rekenen op de in Albanië beschikbare beschermingsmaatregelen.

Betreffende haar problemen daterend vóór september 2013, blijkt immers dat verzoekster naar aanleiding van een incident met Y.T. in april 2012 bij de politie klacht indiende; 's morgens om acht uur werd een proces-verbaal opgemaakt, zij werd doorverwezen naar een wetsdokter om vaststellingen moest doen en twee dagen later werden zowel verzoekster als Y.T. opgeroepen voor verhoor. Naar aanleiding van dit verhoor besliste verzoekster echter zelf haar klacht *on hold* te zetten (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2013, p. 12, 13).

Ook naar aanleiding van het incident in de nacht van 16 juni 2012 kon verzoekster de volgende morgen om 8 uur klacht indienen bij de dichtstbijzijnde politiestation, er werd een proces-verbaal van haar verklaringen opgemaakt en werd zij opnieuw doorverwezen naar de wetsdokter.

Toen Y.T. later haar auto beschadigde, kon zij opnieuw bij een politie-inspecteur terecht bij wie Y.T. uiteindelijk de beschadiging van haar voertuig opbiechtte, waarop de politie het dossier doorzond naar het Parket en verzoekster en Y.T. door de procureur voor verhoor werden opgeroepen. Gezien Y.T. haar al een tijdje niet meer lastig gevallen had, besloot verzoekster echter na overleg met de procureur haar klacht in te trekken (zie het verhoorverslag, p. 13-18).

Naar aanleiding van de incidenten vóór april 2012 en tussen januari 2013 en eind augustus 2013 diende verzoekster dan weer nooit formeel klacht in bij de politie.

Bij het incident van juni 2013 diende verzoekster evenmin klacht in, onder meer omdat haar baas haar dit afraadde en omdat zij beschaamd was aangezien zij al regelmatig de politie gecontacteerd had (zie het verhoorverslag, p. 19-23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook nergens dat de Albanese politie en justitie verzoeksters problemen tot eind augustus 2013 onvoldoende ernstig zouden genomen hebben. De Raad stelt vast dat verzoekster hetzij haar klacht "on hold" zette of introk, hetzij geen klacht indiende, waardoor de autoriteiten logischerwijs niet verder kunnen optreden.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster eerst nog hoopte dat haar problemen wel van zelf zouden overgaan, dat zij na bemiddeling van de broer van Y.T. en na periodes dat het kalmer was, besliste haar klacht bij de Politie "on hold" te zetten of haar klacht voor het Parket volledig te laten vallen en dat zij in eerste instantie nog hoopte op een oplossing zonder tussenkomst van de politiediensten of het parket, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de autoriteiten niet ten laste kan worden gelegd dat ze niet gepast of niet hebben opgetreden indien verzoekster haar klachten "on hold" zette of introk, dan wel geen klacht indiende.

Verzoekster maakt in haar verzoekschrift evenmin duidelijk hoe haar voorgehouden "risicoprofiel van een alleenstaande vrouw met twee kinderen" binnen de Albanese samenleving deze vaststellingen in een ander daglicht zou plaatsen, noch dat zij door dit profiel op weinig steun van haar eigen autoriteiten zou kunnen rekenen, zoals zij aanvoert in haar verzoekschrift.

Betreffende de incidenten in de loop van september 2013 blijkt uit haar verklaringen dat verzoekster na het incident van begin september 2013, zelf de politie niet verwittigde, maar dat de bewakingsagenten van het café waar zij zich bevond, de politie op de hoogte brachten, dat de politie ter plaatse kwam, maar dat verzoekster toen al vertrokken was; de politie ondervroeg haar ex-collega, met wie zij samen een glas had gedronken, maar sindsdien ondernam de politie geen enkele actie tegen Y.T., waardoor verzoekster corruptie vermoedde (zie het verhoorverslag, p. 25).

Ook toen zij klacht indiende op 21 september 2013 ondernam de politie volgens haar niet de nodige actie, wat zou zijn gebleken dat toen zij twee dagen later een kopie van haar verklaring van 21 september 2013 vroeg, deze verklaring geenszins overeenstemde met haar gezegden. Uiteindelijk zo stelt zij, kon zij dan toch een proces-verbaal laten opstellen met de juiste verklaringen maar ging er dan

ook van uit dat Y.T. één of meerdere politiefunctionarissen had omgekocht (zie het verhoorverslag, p. 30-33).

De Raad merkt echter op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij, ondanks de door haar vermoede corruptie naar aanleiding van de door haar aangehaalde feiten in september 2013, onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië zou hebben.

Zo bevestigde verzoekster zelf dat niet alle politieagenten in Tirana corrupt zijn en gaf zij aan dat de politiechef, die ervoor zorgde dat haar klacht uiteindelijk correct werd genoteerd, een goede politieman was (zie het verhoorverslag, p. 25, 35).

Bovendien blijkt dat de politie, nadat verzoekster corruptie had vastgesteld, wel degelijk de nodige maatregelen ten aanzien van haar genomen heeft; zij werd effectieve politiebescherming beloofd -die zij echter afsloeg omdat zij besloten had naar België te vertrekken- en er werd onmiddellijk een aanhoudingsbevel tegen Y.T. uitgevaardigd.

Daarenboven vernam verzoekster intussen in België dat de politie het dossier aan het Parket heeft overgemaakt en haalde zij aan dat zij veronderstelde dat er daadwerkelijk een proces zou volgen en dat Y.T. veroordeeld zou worden. Zij bevestigde uitdrukkelijk dat, hoewel Y.T. nog steeds niet was gearresteerd, de Albanese politie haar werk gedaan had nadat zij actie had geëist (zie het verhoorverslag, p. 31-33).

Verzoeksters veronderstelling dat Y.T. slechts een beperkte straf zou krijgen, aangezien hij eerder in 2010 voor een door hem gepleegde moord, slechts enkele weken in de gevangenis heeft gezeten (zie het verhoorverslag, p. 33), is slechts een blote bewering die zij niet aannemelijk heeft weten te maken, aangezien zij van de door Y.T. gepleegde moord geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen niettegenstaande er volgens haar over deze moord in de (gesproken) pers werd bericht (zie het verhoorverslag, p. 9).

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Albanië meerdere mogelijkheden zijn om naar aanleiding van een onvoldoende optreden van de politie, onder meer bij corruptie en het niet registreren van een klacht, tegen de politie klacht in te dienen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Zo kan er onder meer bij de Ombudsman klacht ingediend worden.

Het blijkt dat verzoekster echter naar aanleiding van de door haar ontdekte corruptie geen klacht in diende tegen de corrupte politiefunctionarissen; verzoekster meldde de corruptie niet bij de Albanese Ombudsman (zie het verhoorverslag, p. 34).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op *“het prangend probleem van de corruptie”* op verschillende niveaus binnen het gerechtelijke en politieapparaat in Albanië, en stelt dat de commissaris-generaal *“absoluut in gebreke”* blijft om het feilloze karakter van de politie- en gerechtsdiensten in Albanië aan te tonen, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde dat bovenvermelde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans *in casu* aan verzoekster toe om desgevallend met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Uit voormelde informatie van de commissaris-generaal blijkt tevens dat wat betreft huiselijk geweld/geweld tegen vrouwen, zich in Albanië op wetgevend vlak positieve ontwikkelingen voordeden. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld, werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht en werden educatieve campagnes gevoerd om de negatieve sociale opvattingen over vrouwen te veranderen.

Uit de informatie blijkt overigens dat verzoekster als slachtoffer van geweld door haar (ex-)partner terecht kan bij verschillende, -door haar evenwel niet gecontacteerde (zie het verhoorverslag, p. 34)-, organisaties. Zo is er in Albanië onder meer een NGO-netwerk actief, genaamd *“Network against Gender-Based Violence and Trafficking”*, dat voorziet in directe en indirecte hulp aan vrouwen die slachtoffer werden van (seksueel) misbruik, en houdt de organisatie *“Shelter for Abused Women and Girls”* zich bezig met de opvang van slachtoffers van huiselijk geweld, verkrachting of allerhande misbruiken ten aanzien van vrouwen. Voorts wordt er sinds 1997 door de *“Women’s Bar Association”*, een project van de *“Women Lawyer’s Association”*, juridische steun en juridisch advies verleend aan vrouwen in zwakke posities. Daarenboven is er in Tirana een vrouwenorganisatie actief, met name *“Counselling Centre for Women and Girls”*. Eveneens bestaat er een hulplijn voor slachtoffers van huiselijk geweld/geweld tegen vrouwen.

De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen, waarmee één op drie vrouwen in Albanië zou geconfronteerd worden, blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal vrouwenorganisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de

stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt duidelijk dat huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen binnen de maatschappelijke context in Albanië niet door de overheid wordt genegeerd.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster *“de werkelijke problematiek”* van geweld gepleegd op vrouwen in Albanië *“alhoewel een aantal theoretische initiatieven door de overheid in dat kader werden genomen zonder bijzondere uitwerking”*. Het feit dat een NGO-netwerk aanwezig is, betekent volgens haar nog niet betekent dat elke vrouw er toegang toe heeft of dat de acties daadwerkelijk effect hebben. Zij stelt onder verwijzing naar een website dat geweld tegen vrouwen, ook binnen het gezin, nog altijd bestaat en het slechte functioneren van het politieapparaat, gekoppeld aan de geringe belangstelling voor deze problematiek, tot gevolg heeft dat het meeste geweld niet aangegeven wordt.

De Raad sluit zich echter aan bij de inhoud van de *“Subject Related Briefing: Albanië: Algemene achtergrondinformatie: 5. Situatie van vrouwen”* dd. 5 september 2011, toegevoegd aan het administratief dossier, die gesteund is op talloze bronnen.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven het door verzoekster ongedateerde geciteerde, maar niet bijgevoegde, internetartikel.

De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoekster slechts één proces-verbaal daterend van enkele dagen vóór haar vertrek uit haar land van herkomst, bijbracht.

Verzoekster beweerde nochtans sinds 2010 op regelmatige basis door haar (ex-)partner Y.T. te zijn lastig gevallen, waarbij zij heel vaak zwaar werd aangepakt en zij zich meermaals genoodzaakt zag klacht in te dienen bij de politie en zich medisch te laten verzorgen.

Verzoekster laat echter na andere bewijsstukken -zoals eerdere processen-verbaal, convocaties van de procureur, verslagen van de wetsdokter en andere medische stukken- neer te leggen (zie het verhoorverslag, p. 35).

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij dit niet doet, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van andere bewijsstukken te verklaren.

Haar bewering dat zij in eerste instantie hoopte op een oplossing zonder tussenkomst van de politiediensten of het Parket en zij om die reden niet alle bewijsstukken heeft bijgehouden, toont niet aan dat zij veelvuldige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Wat het *“nieuw medisch attest”* (zie stuk 3 van de inventaris van het verzoekschrift van 9 december 2013) betreft, stelt de Raad vast dat het stuk zich voordoet als een fotokopie van vertaling, gemaakt door S.N., vanuit het Albanees naar het Frans, van (i) een proces-verbaal opgemaakt op 21 september 2013 door L.F., officier van gerechtelijke politie bij het politiecommissariaat nr. 2 te Tirana, en van (ii) een medico-legale akte opgemaakt op vraag van L.F., officier van gerechtelijke politie bij het parket van het gerechtelijk district van Tirana, door dr. A.S., betreffende letsels bij verzoekster.

De Raad is van oordeel dat de fotokopie van een stuk, enkel houdende de vertaling naar het Frans - door een niet in België beëdigde vertaalster- van twee documenten, geen enkele bewijswaarde heeft wat betreft de aangifte van gewelddaden bij de politie en vaststellingen door een arts.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoeksters vluchtmotieven niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aangezien verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de Servische autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op

basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE